

Рівненським текстильникам аплодували стоячи

Заслужений працівник культури України Василь Васильович Аврусевич двадцять п'ять років присвятив творчій праці на Льонокомбінаті. Рівненським текстильникам під його керівництвом аплодували стоячи по всьому Радянському Союзу.

23 лютого 1947 року в селі Долина Млинівського району у родині українських інтелігентів народився хлопчик Василько. Цій дитині доля подарувала талант – прекрасний голос і любов до пісні. Тата Василь не пам'ятає, адже він загинув ще до його народження, а мама була вчителькою математики родом із Полтавщини. Коли хлопчику виповнилося п'ять років, бабуся забрала його до себе в село Пологи, Новосанжарського району Полтавської області. Тут він і до школи пішов, а коли ситуація з роботою і житлом стабілізувалася, мама забрала Василя до себе. В той час вона жила і працювала в селі Боярка Млинівського району. І до сьомого класу хлопець там і вчився. А згодом перевівся у Млинівську середню школу, де й продовжував навчання, свідомо заваливши іспит в Дубенське медичне училище.

- Загалом моя перша проба зі співу закінчилася провалом. Це було десь у шостому класі. Запропонували мені заспівати на концерті пісню – я погодився. Та перед концертом мною заволодів

не училище і запропонував мені поїхати з ним, мовляв, удвох не так страшно. Приїхали ми під кінець робочого дня, секретар вже збирається додому. А це останній день прийому документів, але ми її таки упрохали прийняти ще наші документи. Наступного дня почалося прослуховування. Співав я пісню «Диволюся на небо та й думку гадаю...», і як доспівав до половини куплету, комісія почала співати разом зі мною. Товаришу мосму декількох балів не вистачило, а я пройшов. Ось так я став студентом Рівненського музичного училища, що на той час мало статус республіканського.

Тільки почався другий курс навчання, як приходить повістка в армію. Відслужив три роки в Москві. Під час служби продовжував займатися художньою самодіяльністю, писати на музичну тематику, та як це

нас двадцять чоловік, видали програму капели – творів 40, якщо не більше. У жовтні тоді проходили Дні України в Москві й потрібно було вивчити репертуар, - розповідає наш герой.

Перед від'їздом до Києва Василь одружився, але дружина залишилася в Млинові, і оскільки можливості забрати її до Києва не було, молодому чоловіку довелося залишити капелу і повернутися до Млинова. А звідси вже направили на роботу в село Ярославичі, де якраз тільки завершилося будівництво будинку культури. Тут Василя Аврусевича призначили директором.

- Дружина влаштувалася в школу, а я вже займався облаштуванням будинку культури. Організували музичну студію при будинку: піаністи, баяністи. Самодіяльність дітвора беручи нарізі, драматичний

вели відповідний інструктаж. Прибули ми на місце, вранці до нас прийшов секретар партійної організації посольства зі словами: «Хлопці, становище не просте, виручайте. Приїхав перед вами колектив народної музики, дають концерт – зал спить!» Виручати, так виручати. Після завершення нашого концерту зал аплодував стоячи. Після такого успіху нас навіть у Франції запрошували

страх, і я втік звідтіля, - згадує Василь Васильович. - У Млинівській школі уроки музики вів Іван Захарович Іващук. І хлопці, в тому числі і я, частіше в карти грали та язиками чесали, і лише іноді щось підспівували для виду. Одного вечора мене викликав директор школи. Поки йшов до кабінету, в голові вирувало безліч думок, прокручував останні події – сподіваючись згадати, що міг натворити. Приходжу, а там не тільки директор, а й учитель музики – чекають на мене. Директор і говорить: «Іван Захарович пропонує, щоб ти виконав сольну партію зі шкільним хором. Потрібно виручити». Такого я не очікував, все це мені здавалося далеким і нереальним. Страх клубком підкотився до горла, але втікати нікуди, тож пересилюючи боязнь я погодився.

Після того концерту, ділиться спогадами наш герой, він активно почав займатися співами. Виступав із вчительським районним хором, співав дуетом. А по закінченню школи, працюючи на млинівській автобазі токарем, продовжив займатися художньою самодіяльністю.

- Мій товариш Микола, з яким я співав дуетом, вирішив вступати в музич-

ністю, частенько виступав, так як за плечима вже мав трохи досвіду та невеликий багаж знань, що встиг отримати за рік навчання в училищі. Осінню 1964 року демобілізувався, повернувся в Рівне і вирішив, що нізащо не залишуся тут. От тільки поїду провідаю маму, побуду тиждень дружний, а там поїду по комсомольській путівці. В той же день зустрів завуча училища – Миколу Федоровича Терещенка, який негайно велів повертатися на заняття. За тиждень я з'явився в училищі, помалу адаптувався, а тут ще товариші, з якими вчився, почали вертатися з армії, то якось простіше стало. Так я й затримався тут.

Наприкінці четвертого курсу Національна заслужена академічна капела «Думка» оголосила конкурс. І я поїхав на прослуховування, мені одразу запропонували залишитися. Але я повернувся, щоб завершити навчання. Після закінчення мені ніхто не хотів давати направлення на роботу в Київ. Довелося знову їхати у столицю і звертатися до керівника «Думки» Павла Івановича Муравського. Він мене ще раз послухав і подзвонив у Міністерство культури. Так я отримав необхідний документ, щоб співати в капелі. Прийняли

приїжджати. Микола, Сашко. Самодіяльність пішла вгору і навіть драматичний гурток відкрили. Я займався організацією хору, адже закінчив хормейстерський відділ. Але це ж село, почалися господарські роботи і люди все закинули.

Сидіти там в повній бездіяльності не було сенсу. Дружина вже була при надії, відправив її до батьків у Шубків. А сам у Рівному влаштувався методистом-інструктором в музично-хорове товариство. На той час художня самодіяльність була на високому рівні, майже при кожній організації діяли духові оркестри, хорові колективи, танцювальні ансамблі. Від колега дізнався про Льонокомбінат та організацію ансамблю пісні і танцю.

Палацу культури «Текстильник» ще на той час не було, лише Червоний куточок (приміщення на підприємстві, відведене для культурно-освітньої роботи). Поспілкувався з Василем Федоровичем Прокопчуком, керівником художньої самодіяльності, а в подальшому директором Палацу культури «Текстильник», і мене прийняли керівником жіночого ансамблю. Крім цього, я займався в хоровій групі ансамблю пісні і танцю, якою керував Іван Федорович Корсюк – талановитий хормейстер.

В 1975 році ми переходимо в «Текстильник», я - в іпостасі художнього керівника Палацу культури. Перший концерт давали в листопаді 1975 року для представників партійної конференція, що проходила якраз на Льонокомбінаті. Ми постійно були в русі: записи на радіо, телебаченні, різного роду фестивалі, концерти давали по всьому Радянському союзу і за його межами. Що не день, то якийсь захід, ніякої просвітлої години. Звітний концерт Льонокомбінату тривав майже чотири години. Велика заслуга була директора Владислава Новикова, саме завдяки його підтримці художня самодіяльність піднялася на такий високий рівень.

– Пригадую, якогось літа викликали з відпустки, гаряча путівка в Нідерланди. Де і кого шукати, всі пороз'їжджалися, а тут треба підготувати концертну програму, відрепетирувати і маємо виїжджати. Правда, зібрав групу, здали концерти тут, все затвердили. Ідемо, в Москві нам про-

у Францію запрошували.

Протягом всього часу, що працював у ПК «Текстильник», я та Олександр Костюк (працював на комбінаті помічником майстра) виступали дуетом. Були першими виконавцями пісень Анатолія Максимовича Пашкевича та Івана Михайловича Слюти.

Потім настав період перебудови, почалися масові скорочення, потроху все роздавалося, тоді ж Палац культури «Текстильник» перейшов у власність міста. Я був останнім директором, ще при живому Льонокомбінаті. Після передачі палацу на баланс міста керівники розраховувалися і я в тому числі, – ділиться сумними споминами Василь Васильович

– А через два тижні викликали у Міський відділ культури і запропонували посаду художнього керівника, я й погодився. Крім цього, по сумісництву працював викладачем вокалу у Рівненському музично-педагогічному інституті культури. Займався викладацькою діяльністю ще з 1979 року. Пізніше поступила пропозиція від Міського об'єднання парків культури замінити вакантну посаду першого заступника директора. Пропрацював там одинадцять років. Через деякий час влаштувався черговим адміністратором у соціальний гуртожиток для дітей з мало-забезпечених сімей та дітей, чий батьки позбавлені батьківських прав. Де і працюю ось уже шість років, але напевно треба завершувати цю діяльність.

Зі своєю майбутньою дружиною Наталією Юрїівною познайомився під час навчання в музичному училищі. Ось в цьому році у червні відсвяткуємо золоте весілля. Виховали двох чудових синів Геннадія та Андрія. Вже й онука маємо Артема.

23 лютого Василь Васильович святкував поважний ювілей. Громадянський рух «Льонокомбінат» та редакція тижневика «Льонокомбінат» вітають ювіляра. Бажаємо міцного здоров'я, щастя і добробуту Вам і Вашій родині, успіхів у справах, наснаги та натхнення і ще довгих років життя у міцному родинному колі!

Надія РОМАНЧУК

